

NEJLA ARSLAN KURT

*Asiye
Zalimin Kızı*

NEJLA ARSLAN KURT

1984 yılının soğuk bir Şubat gecesi yedi kardeşin en küçüğü olarak dünyaya geldi.

Çocukluğu sokak aralarında sek sek oynayarak, ip atlayarak, bez bebekleriyle evcilik oynayarak geçti.

Kitaplarla tanışması ilkokul çağında oldu. Hikâyelerle başlayan serüveni romanlar izledi. Bir süre sonra okumanın yanı sıra yazmaya da başladı. Önce şiirler yazdı. Sonra kısa denemeler, ardından da başlayıp hiç bitiremediği romanlar.

On dokuz yaşında evlendi ve yirmi yaşında anne oldu. İki kız, bir erkek evladı var.

Halen hem bir eş hem bir anne hem bir yazar hem de bir öğrenci olarak hayatını devam ettiriyor.

Teşekkür

Kitaplarımı yazmamda en büyük destekçim, kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim. Eşim Ercan Bey ve küçük kızım Elvan Ece ile ailemizin en küçük üyesi oğlum Eren'e de sonsuz sevgilerimi sunuyorum. Sevgili ailem, sizi çok seviyorum.

Nejla Arslan Kurt

Bölüm 1

Taktik

Yiğit okuduğu gazeteyi hafif aşağı indirip hemen karşısında oturan Asiye'ye baktı. Bugün günlerden pazardı. Kahvaltıdan sonra Yiğit gazete okumaya başlarken Asiye televizyonda bir belgeseli izlemeye koyulmuştu.

“Artık antilop için çok geç. Bu savaşın kazananı saatlerdir sabırla yerinden kıpırdamadan bekleyen timsah oluyor. Şimdi bu sabrın mükâfatı olarak bir süre avını yemenin keyfini sürecek.”

Televizyonun sesi salonun içini dolduruyordu. Asiye krem rengi, üç kişilik deri koltukta bağdaş kurarak oturmuş, kucağına bıraktığı karışık meyve tabağından çatalına batırdığı karpuzu yerken heyecanlı bir filmi izler gibi gözünü ekrandan bir saniye bile ayırmıyordu.

O sırada Yiğit'in de kendini bir av gibi süzdüğünden bihaber, timsahın antilobu parçalamasını seyrediyordu. Yiğit'in gözleri Asiye'nin çehresinde gezinmeye devam ederken sağ eliyle boynundaki sivrisinek ısırığını kaşıdı.

Birkaç gün önce büyükannenin evinde maruz kaldığı sivrisinek ısırıkları, merhem kullanmasına rağmen hâlâ kaşınmaya devam ediyordu. Asiye ekrana öyle adapte olmuştu ki, Yiğit eliyle yara olmuş ısırık izini hafif hafif kaşırken gözü Asiye'den ekrana doğru kaydı. O sırada timsah yakaladığı avını dişlerinin arasında parçalama çabasıındaydı. Korkunç sivri dişlerinin arasından akan kanlar, bataklığın bulanık suyuna sızıyordu. Yiğit kahvaltının üzerine gördüğü bu görüntüden pek hoşnut olmayarak gözlerini hızla çekip yine Asiye'nin üzerinde sabitledi ve gayriihtiyari gülümsedi. Zira kendisinin birkaç saniye bile bakmaya tahammül edemediği görüntüyü Asiye ağzında karpuz dilimini öğüterek izliyordu. Gülümseyerek Asiye'yi izlemeye devam ederken içinden "Nasıl bir kız bu böyle?" diye düşündü.

Yiğit'in odasından çıkan temizlikçi kadın elinde temizlik malzemeleriyle kapı aralığında görününce Yiğit hızla gözlerini Asiye'den çekip tekrar gazetenin satırlarına çevirdi. Kırklı yaşların başındaki kadın salona doğru adımlarken Yiğit'e bakarak konuştu:

"Evin her yerini temizledim Yiğit Bey. Sadece salon kaldı. Müsaade ederseniz temizlemeye başlayabilirim."

Yiğit az önceki hâlinin aksine gayet ciddi bir yüz ifadesiyle gazetesini katlayıp sehpanın üzerine bırakırken cevap verdi kadına:

"Temizleyebilirsiniz Suzan Hanım."

Yerinden doğrulurken tekrar gözleri Asiye'ye kaydı. O sırada Asiye'nin de kendisine baktığını görünce az önce sanki gizli gizli onu süzen kendisi değilmiş gibi soğuk bir ifadeyle:

“Ben çıkıyorum,” dedi.

Asiye çatalın ucundaki koca karpuz dilimini bütünüyle ağzına atıp ufaltmaya çalışırken homurtuya benzer bir sesle “Tamam,” diye cevap verdi.

Yiğit, Asiye'nin yüzüne bakarken bir an gidip kalmak arasında tereddüt yaşadı. Ardından tuhaf görüldüğünü düşünerek hızla hareketlendi ve giyinmek için odasına doğru yürümeye başladı. O sırada içinden, ‘Allah’ım, ne kadar sevimli...’ diye geçirdi. Bu hareketi başka bir kızda görse sevimli bulmak şöyle dursun, üstüne bir de tiksiniyordu. Fakat söz konusu Asiye olunca yaptığı bütün şeyler, küçük, sevimli bir çocuğun hareketleri gibi üzerinde eğreti durmuyordu.

Yiğit kafasında bu düşünceler dönüp dururken üzerini değiştirdi ve kaçır gibi evden çıkıp kendini dışarı attı. Zira Asiye'nin yakınlarındayken, onu Asiye'ye doğru çeken bir gücün etkisi altına girdiğinin farkındaydı. Son zamanlarda ne zaman ona baksa sağlıklı düşünemez, yanından ayrılmak istemez hâle gelmişti.

Siteden çıkınca arabasına binmek yerine ellerini gri kapüşonunun cebine sokup hızlı adımlarla sahil yoluna

doğru yürüdü. Cebinden telefonunu çıkarıp arkadaşları Faruk, Barış ve Yasin'i aradı. Sahil kenarında arkadaşlarıyla her zaman buluştuğu bir balıkçı restoranı vardı. Arkadaşlarına restorana doğru yolda olduğunu söyleyerek yanına çağırdı. Üç arkadaş Yiğit'i ikiletmeden daveti kabul etti ve hepsi yarım saat kırk dakika arası restoranda oldular.

Restoranın denize bakan büyük terasındaki masalardan birine hep birlikte oturdular. Deniz uzaktan mavi bir atlas gibi görünüyordu. Etrafta uçuşan martılar sık sık teras kenarlarına konup kalkıyorlardı. Ortadaki büyük, yuvarlak masanın kenarlarından yerlere kadar sarı kar beyaz örtünün kenarlarını altın sırma işlemeler süslüyordu. Hemen masanın ortasından etrafa açılmış mavi renkteki şemsiye, güneşten koruma görevini üstlenmiş, kenarındaki koyu mavi fırırlar hafif esen rüzgârla dans ediyordu. Boğazda ilerleyen bir gemi, düdüğünü uzun uzun çalarken garson yanlarına yaklaşip siparişlerini sordu.

Yiğit kahvaltayı geç yaptığı için sadece kahve söylerken Barış levrek buğulama, Faruk hardal soslu karides, Yasin ızgara somon siparişi verdi. Garson elindeki not defterine siparişleri dikkatle yazdıktan sonra yanlarından uzaklaşmaya başladığı sırada Barış Yiğit'e dönerek takıldı.

“Ne yalan söyleyeyim, artık evlendin diye daha az görüşeceğimizi düşünmüştüm. Arayıp çağırınca içimden buraya kadar koşmak geldi. O derece sevindim yani.”

Yiğit gülümsedi.

“Neden o kadar mutlu oldun ki? Bende gözün mü var yoksa?”

Faruk masadaki diğerleri gibi Yiğit’in esprisine güle-
rek araya girdi.

“Seni özlemek için illa gözümüz mü olmalı? Seviyo-
ruz işte seni.”

Ardından Yasin konuya başka bir yerden girdi.

“Bizim için iyi, güzel de yenge şikâyet etmesin sonra.”

Yiğit; Yasin’in bu sorusuyla gideceğini söylediğinde Asi-
ye’nin, ağzında koca karpuz dilimiyle başını sallayarak ken-
disine tamam demeye çalıştığını anımsadı. Bu anımsama
yüzüne içten bir gülümseme kondururken cevap verdi:

“Onun açısından bir sorun olduğunu sanmıyorum.”

Bu cümleyi kurduktan sonra garip bir şekilde üzül-
müştü Yiğit. O anki ruh hâlini anlamayan Barış konuştu
bu defa:

“Cicim aylarını ne çabuk geçtiniz? Hayırdır arkada-
şım? Bir sorun varsa bilelim.”

Yiğit, Barış bu cümleyi gülerek kurduğu için pek cid-
diye almadı.

“Diyelim bir sorun var ve söyledim. Ne yapmayı dü-
şünüyorsun Barış?”

Barış yüzüne ciddiyetini takındı.

“Ayıp ettin. Sana öyle taktikler veririm ki yenge sana yeniden sıırıslıklam âşık olur.”

Garson yanı sıra sürüdüğü servis arabasıyla masaya yanaşınca sohbet sekteye uğradı. Siparişler masaya özenle yerleştirildikten sonra garson başka bir istekleri olup olmadığını sorarak ayrıldı yanlarından. Yiğit’in aklı Barış’ın son cümlesinde takılı kalmıştı. Sahi verdiği taktikler işe yarar mıydı? Asiye, kendisini bir süre çekmek zorunda olduğu sahte koca gibi değil de bir erkek gibi görebilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı: Barış’ın taktiklerini öğrenip Asiye üzerinde uygulamak... Kaybedeceği bir şeyi yoktu sonuçta. Aksine kazanacağı çok şey vardı. Kafasında muhasebe edip sonuca vardıldıktan sonra kahvesinden bir yudum daha aldı ve sanki önemsiz bir konudan bahseder gibi konuşmaya başladı:

“Meğer sen neymişsin Barış. Taktikler maktikler... Gören de bütün kızlar kapısında kuyruk oldu sanır.”

O sırada Barış kurduğu cümleyi çoktan unutmuş gözlerini önündeki balık tabağında iştahla gezindiriyordu. Yiğit’in kendine yönelik konuşmasıyla başını kaldırıp ona baktı ve konuştuğu son şeyi Yiğit sayesinde yeniden hatırlayınca cevap verdi:

“Ayıp ettin. Kızlar, kapımızda kuyruk olmuyorlarsa bu bizim edebimizdendir.”

Barış'ın bu felsefi cümlesi Yasin ile Faruk'u coşturmuştu. Faruk ağzına attığı balığın parçasını ufalama çalışarak konuştu:

“Yürü be Barış, kim tutar seni!”

Ardından Yasin destekledi.

“Adamsın Barış, idolümsün kardeşim!”

Yiğit'in konunun kaynayıp başka yönler kaymasından korkarak Barış'ın bir şeyler söylemesine fırsat vermeden araya girdi:

“Tamam, anladık efendisin Barış. Şu taktikleri söyle de biz de bilelim bakalım. Kim bilir belki ilerde lazım fılan olur.”

Barış salata tabağına çatalını batırırken Yiğit'e bakarak konuştu:

“Tamam, o hâlde beni iyi dinle. Şimdi, sana bir kızı kendine âşık etmek için taktikler vereceğim. Bu taktikleri hiçbir yerde bulamazsın. Eğer taktiklerime harfiyen uyarırsan kendine âşık edemeyeceğin kız yok.”

Gururla gerinirken devam etti:

“Bu kadar da iddialı konuşuyorum.”

Faruk ile Yasin Barış'ın söylediklerine gülerken yemeklerini yemeye devam ederken Yiğit, Barış'ın söyleyeceklerine dikkat kesilmişti. Barış ağzındaki salatayı çiğneyip yuttuktan sonra tekrar konuşmaya başladı:

“Bir numaralı taktik: Korku.”

Yiğit anlamamış gözlerle Barış'ı süzerken Barış devam etti:

“Kızların en zayıf noktası nedir? Korkudur. Her kızın korktuğu bir şeyler muhakkak vardır. Bir kıza yakınlaşmak istiyorsan onun korktuğu şeyi bulup ona karşı kullanacaksın. Onu koruduğunu hissettirdiğinde, kendini güvende hisseden kızın duyguları bir süre sonra aşka dönüşecektir.”

Yasin, “Mesela kızlar en çok nelerden korkar?” diye sorunca Yiğit kalkıp Yasin'i kucaklamak istedi. Kendisi de detay öğrenmek istemiş ama şüphe çekerim korkusuyla soramamıştı. Barış başını Yasin'e çevirip sırtarak devam etti:

“Nelerden korkmaz, diye sorsan daha mantıklı olurdu. Yine de en çok korktukları şeylerden birkaçını sıralayayım. Mesela böceklerden korkmayan kız görmedim. Sonra korku filmlerinden... Gök gürültüsünden, hayaletten, fareden, kontrolünü kayb ettikleri makineden... Anlayacağınız bu liste böyle uzar gider.”

Yasin küçük çapta bir kahkaha patlattı.

“Bak sen deyince anımsadım. Benim ablam geçen bahçede epey büyük bir böcek görüp ciyaklayarak eve kaçtı. Korkusundan iki gün bahçeye çıkamadı.”

Faruk, Yasin'e gülerken Barış'a doğru konuştu:

“Her şeyi anladım da makineden korkmak da nedir?”

Bariş, Faruk'u destekler şekilde:

"Değil mi? Korkmak da ne için? Kapat bitsin," dedi.

Yiğit kahvesindeki son yudumu aldıktan sonra fincanı masaya bırakırken konuştu:

"E üstat. İkinci taktik nedir?"

Bariş, Yiğit'in sorusuyla konuyu kafasında topladıktan sonra devam etti:

"İkincisi, yalnız kalmak... Eğer bir kadınla yakınlaşmak istiyorsanız en büyük avantaj onunla yalnız kalacağınız bir ortam yaratmak. Tabii yalnız kalınca aklınıza gelen ilk şeyi düşünmeyin. Sohbet etmeyi kastediyorum."

Faruk sırttı.

"Biz de onu düşünmüştük zaten."

Yasin, Faruk'u destekledi.

"Aynen, biz de ilk onu düşünmüştük."

Bariş gülümsedi:

"Bilmez miyim hiç! Ah benim sevgi pıtırıcı arkadaşlarım! Neyse, gelelim üçüncü şıkka."

Yiğit bütün dikkatini yine Bariş'a verdi.

"Üçüncüsü, ona özel olduğunu hissettirecek küçük jestler yapın."

Faruk:

"Mesela?" diye sordu.

Bariş:

“Mesela zorlandığı bir şeyde veya onun için önemli olan bir konuda ona yardım edin. Sonra ona kapıyı açabilir, sandalyeye oturmasına yardım edebilirsiniz,” dedi.

Gözleri Yiğit’e kaydı. Yüzünde bilmiş bir gülümseme kendini belli ederken devam etti:

“Evlıyseniz birlikte yemek yapmak, bulaşık yıkamak gibi küçük aşk oyunları da yapabilirsiniz.”

Yasin çıkıştı.

“Adamlar bildiğin kirli tabak, çatal yıkayacaklar. Bu mu aşk oyunu?”

Yüzünde hınzır bir gülümseme gelip konarken devam etti:

“Benim bildiğim aşk oyunları farklı oynanıyor.”

Barış, Yiğit’e umutsuz bir vakaya bakar gibi bakarak cevap verdi:

“Bilmez miyim? Senin için sadece tabak, çatal yıkamaktan ibaret olsa da bu kadın için çok şey ifade eder. Bu şekilde ona hem önemli olduğunu hissettirmiş olursun hem de kalbine giden yolda bir adım daha atmış sayılırsın.”

Yasin şaşkınlığını gizleyemedi.

“Ve bunca şeyi sadece iki kirli tabak yıkayarak yapmış olacağım, öyle mi? Vay be!”

Barış duruma açıklık getirdi.

“Sadece bulaşığa takılı kalma akıllım. Önemli olan onun hoşlandığı şeyleri yahut sorumlu olduğu herhangi bir eylemi onunla birlikte yapmak.”

Yasin şimdi anlamıştı mevzuyu.

“Ha tamam. Senin bu taktikler kafama yatmaya başladı doğrusu. Ee? Sıradaki taktik nedir dostum?”

Yiğit masada en az konuşan kişiydi. O sadece gülümseyerek arkadaşlarının konuşmalarını dinliyordu. Çünkü o sırada Barış’ın saydığı taktiklere göre kafasında ince hesaplar yapmakla meşguldü.

Barış, Yasin’in söyledikleriyle biraz daha havaya girdi ve ciddiyetle sıradaki taktiği açıkladı:

“İşte bunu iyi dinleyin. Dördüncü ve son taktik: Romantizm ... Mum ışığında yemek, hafif müzikte dans etmek, kulağına sevgi sözcükleri fısıldamak gibi ...”

Faruk kıkırdadı.

“İşte bunu biliyorduk.”

Bu sırada yemekler yenmiş, üzerine bir şeyler içmeye başlamışlardı. Yiğit kolundaki saati kontrol ettiğinde vaktin ikindiye yaklaştığını görünce ayaklandı. Barış ile Faruk itiraz edecek oldukları sırada Yasin, “Adam artık evli, zorlamayın,” diyerek araya girdi. Yasin’in uyarısıyla Barış ve Faruk yaptıklarının hata olduğunu düşünerek daha fazla üstelemedi. Yiğit arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra hızlı adımlarla tekrar oturduğu sitenin yolunu tuttu. Yol bo-

yunca Barış'ın anlattıklarını bir bir aklından geçirdi, kendine göre uyarlamalar yaptı. Sonunda siteye ulaşınca eve çıkmak yerine cebindeki anahtarı çıkararak park yerindeki arabasına yöneldi. Kafasında kurduğu muhasebenin yoğunluğundan selam veren kapıcıyı son anda fark edebildi. Ellili yaşlarının ortasındaki adam gülümseyerek ona bakıyordu. Yiğit de sonunda düşüncelerinden sıyrılarak adama gülümsedi ve selamını aldı.

“Aleykümselam Nazif amca.”

Ardından arabasına doğru iki adım atmıştı ki gerisin geri dönüp adamın dibinde bitti. Adam bu duruma şaşırılmış bir hâlde ona bakarken o adama doğru biraz daha eğildi ve fısıltıya benzer bir sesle:

“Şey... Bu böcekler nerede yaşar? Sen biliyor musun Nazif amca?” diye sordu.

Adam sorulan sorunun dehşetiyle gözlerini aralarken hafif mahcup bir sesle Yiğit'i cevapladı:

“Hayırdır Yiğit Bey? Evinizde böcek mi gördünüz? Eğer öyleyse hemen böcek ilaçlama şirketini arayayım, gelsinler...”

“Yok, öyle değil,” diyerek adamın lafını kesti Yiğit ve bu defa daha anlaşılır bir biçimde tekrar sordu:

“Yani dışardan böcek bulabileceğim bir yer var mı, diye soruyorum. Bu hayvanlar nerelerde yaşar? Ha unutmadan, ölü değil canlı istiyorum.”

Nazif amca elli küsur yıllık hayatı boyunca duyduğu en tuhaf soruymuş gibi Yiğit'e baktı. Sorulan soruya anlam veremese de kendini cevap vermek zorunda hissederek konuştu:

“O aradığın böceğin türüne göre değişir.”

Yiğit, yaşlı adamın kendini yadırgayan bakışlarından bihaber aceleci bir tavırla cevap verdi:

“Türü önemli değil. Bildiğimiz böcek olsun işte. Ha illa bir özelliği olacaksa yakalarken beni çok uğraştırmasın yeter.”

Yaşlı adam gittikçe tuhaflaşan bu konuşmaya anlam vermeye çalışarak Yiğit'i cevapladı:

“Valla genelde toprak ve ağacın olduğu her yerde olurlar. Türüne göre kimisi toprakta kimisi de ağacın dallarında yaşarlar. Orak böceği taş altlarında, danaburnu ağacın köklerinde yaşar. Bunları yakalaması kolaydır. Ha bir de yaprak altlarında yaşayan yeşil böcekler ile ağacın gövdesinde kahverengi böcekler olur.”

Kısa bir süre Yiğit'i tuhaf bakışlarla süzerek devam etti:

“Daha önce hiç böcek yakalamaya çalışmadım ama o saydıklarımın bizim memlekette çok karşılaştım.”

Yiğit, yaşlı adamın tuhaf bakışlarını umursamadan teşekkür ederek dönüp arabasına bindi ve yaşlı adamın şaşkın bakışları arasında siteden çıkıp ana yolda kayboldu.

Bölüm 2

Bahtsız Bedevi

Yiğit girdiği ormanlık alanda geçirdiği saatlerin ardından eve dönerken perişan hâldeydi. Büyükannesine kurabiye götüren kırmızı başlıklı kızın neşesiyle elini kolunu sallayarak girdiği ormandan Küçük Emrah'ın tecavüz mağduru annesi gibi çıkmıştı. Daha onuncu dakikada bu işin sandığı kadar kolay olmayacağını kavramıştı ancak pes etmeye niyeti yoktu. Önce ağaç diplerine, taş altına bakınmış, bulduğu böcekleri eline almak yerine yaprak, değnek türü şeylerle yanında getirdiği kutuya sokmaya çalıştığında defalarca başarısız olmuştu. Elbette bunu, böceklerden korktuğu için değil aşırı titiz biri olarak onlardan öğrendiği için yapıyordu. En son elindeki çöple kutuya yönlendirdiği böceğin ayağının kopmasına sebep olunca vicdan azabı duyarak defalarca böcekten özür diledi. Sonra birkaç defa ağaca çıkmaya yeltendi fakat her